

Sygn. akt V KK 402/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Małgorzata Gierczak

przy udziale prokuratora Barbary Nowińskiej

sprawy **P. B.**

oskarżonego z art. 178 § 1 i 4 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 grudnia 2019r.

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 30 sierpnia 2017 r.,

sygn. akt II K (...),

**uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 30 sierpnia 2017r., sygn. akt II K (...), P. B. został uznany winnym tego, że w dniu 22 grudnia 2016 r. w m. S. w ruchu lądowym kierował motorowerem marki R. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w G. w sprawie II K (...) z

dnia 9 marca 2007 r. za spowodowanie wypadku w ruchu drogowym znajdując się w stanie nietrzeźwości, to jest popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k., za które na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzono mu karę „**6 (pięciu)**” miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i na podstawie art. 43a § 2 k.k. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 10 000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i uprawomocnił się w dniu 7 września 2017 r. (k. 61 akt sprawy).

Kasację od tego wyroku wywiódł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze pozbawienia wolności na niekorzyść P. B., zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegające na wymierzeniu skazanemu kary pozbawienia wolności w sposób uniemożliwiający jej wykonanie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Stosownie do treści art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. zaskarżone orzeczenie należy uchylić, jeżeli zachodzi sprzeczność w jego treści, uniemożliwiająca jego wykonanie. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 września 2010 r., sygn. akt II KK 42/10, LEX 653636, zasadnie stwierdził, że: *„Za określone (w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.) uchybienie uznaje się jedynie sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiającą jego wykonanie. Musi to być zatem, gdy chodzi o wyrok, sprzeczność między poszczególnymi jego rozstrzygnięciami i to nie każda, lecz tylko taka, która powoduje, że niemożliwe staje się jego wykonanie”*.

W punkcie pierwszym zaskarżonego wyroku niewątpliwie istnieje

sprzeczność - w rozumieniu powyższego przepisu - pomiędzy cyfrowym, a literowym zapisem wymiaru kary, stanowiąca bezwzględną przyczynę odwoławczą. Sąd wymierzając P. B. karę pozbawienia wolności określił cyfrowo jej wymiar jako „6” zapisując jednocześnie w ujęciu literowym „pięciu” miesięcy. Rację ma zatem skarżący argumentując, iż powyższa sprzeczność dotyczy elementów merytorycznej treści wyroku, to jest orzeczenia co do kary i nie jest możliwa do usunięcia w trybie skorygowania na podstawie art. 105 § 1 k.p.k. oczywiście omyłki pisarskiej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2008 r., sygn. akt IV KK 316/08). Korekta wyroku w tym trybie, na jaką zdecydował się Sąd Rejonowy w G. wydając postanowienie w dniu 16 stycznia 2018 r., sygn. akt II K (...), była oczywiście błędem, który zauważył Sąd Okręgowy w P. rozpoznając zażalenie i uchylając to postanowienie (post. z dnia 17 sierpnia 2018 r., sygn. akt IV Kz (...), k 89 - 90 akt sprawy).

Zgodzić należy się z autorem kasacji, iż rozbieżność w cyfrowym i słownym zapisie wymiaru kary nie tylko narusza wynikający z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. obowiązek redagowania orzeczenia w sposób jednoznaczny i zrozumiały, ale przede wszystkim odzwierciedla wewnętrzną sprzeczność wyroku, uniemożliwiającą jego wykonanie (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt III KK 186/17).

Zachodzi zatem w sprawie bezwzględna przyczyna odwoławcza skutkująca uchYLENIEM zaskarżonego wyroku nawet niezależnie od wpływu stwierdzonego uchybienia na treść orzeczenia.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

at